

Skriftlig redegørelse om landsplanlægningen.

Skriftlig redegørelse af miljøminister Helge Nielsen (1. juni 1976).

Redegørelse om landsplanlægningen.

Indledning.

I juni måned sidste år fremlagde jeg den første redegørelse om landsplanlægningen, og i november fulgte folketingsdebatten. Nu kommer den anden redegørelse, idet der efter loven om lands- og regionplanlægning hvert år skal afgives en landsplanredegørelse til folketingets udvalg om fysisk planlægning. Ligesom sidste år er det imidlertid aftalt med udvalget at forelægge redegørelsen i selve tinget.

Redegørelsens kapitel I handler om aktuelle problemer og synspunkter på arealplanlægningen og om arbejdet med at udforme konkrete mål for denne planlægning.

Planlægning af de fysiske rammer for befolkningens friluftsliv er én side af arealplanlægningen. I kapitel II omtales målene for en sådan planlægning.

På grundlag af de nyeste statistiske oplysninger belyses i kapitel III de seneste års regionale udvikling sammenlignet med målet om en ligelig udvikling.

Kapitel IV er en status over regionplanlægningen og kommuneplanlægningen.

I kapitel V omtales perspektiverne for de kommende års arbejde med landsplanlægningen, især arbejdet med at forbedre samordningen af planlægningen i de forskellige ministerier og styrelser.

I. Arealplanlægningen.

Ved arealplanlægning skal vi, ud fra den udvikling i samfundet, vi forventer, udlægge og sikre arealer til boliger og erhverv, til rekreative formål, til trafik anlæg osv. Men arealplanlægningen skal også bruges til at skabe bedre miljøer, hvor folk bor, arbejder og holder fri. Den skal samtidig bruges til at beskytte vore landskaber og råstoffer, til at sikre landbrugsjorden osv.

Hvis disse generelle mål skal slå igennem i den statslige, regionale og lokale planlægning, må vi gøre os klart, hvad det er, vi konkret vil opnå. Vi må også vide hvordan målene kan virkeliggøres, når vi i praksis planlægger f. eks. byfornyelse, rekreative områder, udvinding af råstoffer, bekæmpelse af forurening osv.

1975-redegørelsen indeholdt nogle synspunkter om målene for planlægningen. Det blev bl. a. fremhævet, at vi må drage konsekvensen af, at en ubegrænset vækst ikke kan fortsætte. Derfor må vi genanvende og økonomisere med naturgivne og menneskeskabte ressourcer.

Et andet synspunkt var, at vi må tilstræbe et bymønster, som giver hele befolkningen adgang til arbejdspladser og service inden for overkommelige afstande.

Et tredje synspunkt var, at befolkningen skal have større indflydelse på udformningen af det miljø, hvor man bor og arbejder. Det vil bidrage til at skabe menneskevenlige bymiljøer.

I det følgende uddybes nogle af målene for byernes udvikling og for beskyttelsen af naturressourcerne.

Byudviklingen.

1975-redegørelsen omtalte målene for *det fremtidige bymønster*. Den grundlæggende tanke var, erhvervs-, service- og trafikfunktioner udgør en helhed i bymønstret. Denne sammenhæng skulle vi sikre og udbygge gennem planlægningen.

En tanke, som vandt tilslutning under debatten i folketinget, var at sikre et net af egnscentre i hele landet. Det vil sige byer, der er store nok til at kunne tilbyde befolkningen et vist udvalg af arbejdspladser og den almindeligt benyttede service inden for en rimelig rejseafstand. I størstedelen af landet findes et sådant net af egnscentre allerede, så det ikke er nødvendigt at rejse mere end 15-20 km. Men der er egne, hvor byerne er små og utilstrækkeligt udrustet